

[H. C. Andersen.]

Mange af disse Kvinder — det er Kvinder, jeg særlig tænker paa i dette Øjeblik — kan vel færdes i Samfundet og arbejde under Vejledning, og det i Lovforslaget omtalte mindre Indgreb, som hindrer dem i at sætte Børn i Verden, vil her være at bringe i Anvendelse. Men her har Lovforslaget, hvilket forekommer mig ganske naturligt, sit svageste Punkt; thi bliver den stærke Drift ikke ophævet ved dette Indgreb, men maaske endda yderligere forstærket — saadan har jeg forstaaet det — kan en saadan Kvinde, hvis hun udskrives, meget let forvolde uoprettelige Ulykker, det maa man ikke være blind for. For nærmere at forklare, hvad jeg her tænker paa, vil jeg nævne, at i en Værgeraadssag, jeg havde Lejlighed til at følge, oplystes man om, at den abnorme Kvinde, som Sagen gjaldt, kunde opvise over 20 Barnefædre. Man forstaar, at de Ulykker, en saadan Kvinde forvoldte blandt den Ungdom, der ulykkeligvis kom i Berøring med hende, overhovedet slet ikke lader sig udmaale. Derfor er der her en Vanskelighed. Naar nu en saadan Kvinde, der vel ikke kan sætte Børn i Verden, men kun er i Besiddelse af en stærk Drift, kommer ud af Anstalten, er der Fare for, at hun kan volde Ulykke i den Kreds af unge, hun muligt kommer til at færdes i. Men den Vanskelighed overvindes ikke ved Lovgivning af nogen som helst Art; man er ikke i Stand til ad Lovgivningens Vej at forebygge de Ulykker, der her kan være Tale om. Her stilles Hjem og Værge over for det store Ansvar, som de altid har haft, og som de skal forstaa og bære. — Er Talen dernæst om psykisk abnorme Mænd — det sidste, jeg nævnte, angik jo nærmest psykisk abnorme Kvinder —, der kommer ud fra Anstalten, ser jeg ikke rettere end, at det her maa være den større Operation, der kan blive Tale om. Men jeg ser maaske ikke ganske klart i dette Forhold, og derfor billiger jeg fuldt ud Folketingsudvalgets Stilling til dette Spørgsmaal: Hvilken Form der bør vælges, maa nødvendigvis overlades til de kyndige Autoriteter.

Hvad jeg ønsker at understrege saa stærkt som muligt, er, at det ikke synes mig vanskeligt at anbefale Lovforslagets § 1. Overfor § 2 er Stillingen vanskeligere, og jeg tror ikke, naar jeg skal være ganske ærlig, at de Maal, man har sat sig: Større Sikkerhed for Befolkningen mod Voldtægtsforbrydelser og Indskrænkning af Fødselsantallet, for saa vidt angaar abnorme aandsvage Børn — jeg tror ikke, siger jeg, at

disse Maal naas i den Udstrækning, som man haaber eller i hvert Fald ønsker. Men det maa jo erindres, at det, vi her gaar ind for, er en Begyndelses-, en Forsøgslovgivning, meget moderat og forsigtig, saa moderat og forsigtig, som den overhovedet kan være, hvis man skal lovgive paa dette Omraade.

Ud fra dette Syn paa Sagen anbefaler jeg, at man gennemfører det foreliggende Lovforslag; men jeg vil udtrykkelig bemærke, at naar der i Lovforslaget er sat snævre Rammer for Indgreb i Henhold til denne Lov, idet de enkelte Tilfælde skal nøje gennemgaaes af de i Lovforslaget nævnte Autoriteter, saa maa det ogsaa være givet, at man uvægerligt holder sig indenfor disse Rammer. I saa Tilfælde vil det, der lejlighedsvis er kaldt Lyststerilisation, være ganske udelukket. Jeg forudsætter, at Lovforslaget opfattes paa denne Maade og saa alvorligt, og jeg anbefaler ærede Medlemmer at stemme for det.

Tidsbegrænsningen i denne Forsøgslovgivning er naturlig og nødvendig. Ligesom Rigsdagen nu nøje overvejer Sagen og er klar over Ansvar et ved at vedtage Lovforslaget, saaledes vil sikkert den Rigsdag, der en Gang skal foretage en Revision af Loven, ivrigt kræve sig Resultater forelagt, og skuffer Resultaterne, ja, da føler jeg mig ganske overbevist om, at man hører op med denne Lovgivning.

Jeg skal ikke komme ind paa en Omtale af de Tanker, man i andre Lande har gjort sig om en lignende Lovgivning. Vi maa vistnok betragte os som Foregangsland paa dette Omraade, og vi maa selv vinde Erfaringer. Heller ikke skal jeg komme ind paa det økonomiske Spørgsmaal, som ganske naturligt knytter sig til en Lovgivning af denne Art, og det af to Grunde: For det første, fordi jeg mener, at det økonomiske i denne Sag er af ganske underordnet Betydning, og for det andet, fordi jeg, som jeg før sagde, gaar ud fra, at Forhandlingerne i Folketinget, under hvilke disse Emner ogsaa er blevet drøftet, er blevet fulgt med Interesse af dette høje Tings Medlemmer. Men jeg kan ikke slutte Omtalen af Lovforslaget uden at pege paa, at de Herrer Politilæge Søren Hansen, Overlæge Schou, Filadelfia, Professor Keller, Brønjning, Overlæge Krarup, Nykøbing S., og Overlæge Nørvig, Ebberødgaard, alle kraftigt har henstillet, at Lovforslaget gennemføres.

Jeg anbefaler det høje Ting at følge Henstillingen, men da Lovforslaget er af saa stor og alvorlig Betydning, som Tilfældet er, anser jeg det for nødvendigt, at det